

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Bidong Với Người Việt Tìm Tự Do** của thân hữu **Võ Hạnh**. Hội chân thành cảm tạ giả. Kính mời. **Trân trọng**.

BIDONG VỚI NGƯỜI VIỆT TÌM TỰ DO

Vào khoảng giữa khuya ngày 03 tháng 10 năm 1980, gia đình tôi gồm bà mẹ già với đứa gái 7 tuổi, cùng với 20 người, đa số là trẻ em và vài thanh, thiếu niên, mà họ là gia đình của người chủ ghe địa phương Cà Mau.

Tôi và gia đình anh bạn Nguyễn Văn Cư, nguyên là cầu thủ của Đội Tuyển Việt Nam (mà huấn luyện viên là Weganne, người Tây Đức), tụi này gặp và thân nhau từ trong trại tù Cải Tạo. Anh giao nhà cho ông chú, rồi cùng vợ với 2 thằng bé, 1 cậu em vợ theo tôi đi xuống Cà Mau.

Ghe này được chuyển hướng đi bằng cây cần gỗ tay (loại ghe đi sông), với chiếc hải bàn nhỏ, tôi đưa ghe ra khỏi vùng Năm Căn bằng cửa sông nhỏ Ông Trang để ra biển. Qua đến trưa ngày thứ nhì thì thấy 1 chiếc ghe lừng lờ chìm dưới nước, chiều dài hơn gấp đôi ghe của mình, trôi dạt từ hướng của vùng vịnh Thái Lan ra, nhìn xung quanh thì chỉ thấy vài tấm bạt che gió, vài thùng nhựa trôi nổi, tuyệt nhiên không còn tiếng động. Tôi thầm ước lượng số người, chết chìm dưới biển sâu, ít nhất là không dưới trăm người, và ghe này cũng mới vừa chìm chớ không lâu.

Sau thời gian gần 3 ngày trên biển, ghe được đưa đến bờ biển Kota Bahru, Mã Lai an toàn; và tất cả sau hơn 3 tuần chờ thêm người tỵ nạn đến, các viên chức địa phương cho 1 ngư thuyền chở tất cả ra đảo Bidong.

Bidong, theo tên của dân địa phương, là đảo rạn và không ai sinh sống nơi đây, chỉ là đảo hoang và là nơi tạm ẩn náu của ngư dân gặp mưa to, gió lớn trên biển mà thôi. Sau biến cố thay đổi chính quyền Miền Nam, làn sóng ra đi đến mức cao điểm là các năm 1978-79-80, Bidong là đảo của dân tỵ nạn.

Vào các tháng đầu năm 1977, các ghe xuất phát từ miền Tây, nhất là vùng Cà Mau, họ ra khơi trực chỉ về hướng Tây Nam vào các vùng (Mã Lai hoặc Tân Gia Ba), Thời điểm này, vì chưa có sự yểm trợ tài chánh của Cao Ủy Tỵ Nạn, chính phủ Mã Lai đã

dùng mọi cách ngăn chặn thuyền nhân đến, nên rất nhiều thuyền, ghe đã đến được bờ, mà bị Task Force hay lực lượng Duyên Phòng kéo ghe trở ra biển, nên số đồng bào bị chìm ghe, hoặc chết vì đói khát rất nhiều.

Đặt chân lên đảo, từ trên cầu Jetty, hình ảnh 2 chiếc tàu sắt nằm ử đầu trên bãi cát trước Khu Tiếp Liệu; đây là các tàu đưa người Hoa ra đi theo cách gọi là đi bán chính thức. Họ đóng tiền cho mỗi đầu người là từ 9 đến 12 cây vàng, tùy theo vùng tỉnh và người trưởng ban tổ chức. Mỗi chiếc tàu này chứa ít nhất không dưới 500 người, họ được ra khơi không lo sợ bị bắt lại vì chính quyền Cộng Sản ra tay tổ chức. Cộng Sản vừa lấy tiền, vừa lấy tài sản, nhà cửa của họ, mà gia đình bà xã sau của tôi là nạn nhân tại vùng Phan Thiết, ra đi trực chỉ đến Hồng Kông vào năm 1978.

Số người Hoa trên 2 tàu này đã mất mạng nhiều vì không được cho vào bờ nhiều ngày trên biển, và khi đã tiến thẳng vào bờ cho mắc cạn, họ lên bờ được, nhưng lại tiếp tục chết vì khát nước. Họ dùng nước đào từ đất lên, thì lại là nước phèn rất nhiều, nước chát, uống vào thì bộ ruột bị hư.

Những ngày đầu tiên trên đảo, tôi và anh Cư gặp Nghệ Sĩ Hùng Cường đang lang thang trên bãi biển. Gặp nhau anh bạn Cư và ông nắm tay nhau mừng rỡ, thì ra họ đã từng biết nhau, vì anh Cư từng đá chầu ủng hộ cho đội banh Nghệ Sĩ năm xưa (trong đội banh này có Bảo Quốc, Thành Được, Phương Thanh). Sau khi giới thiệu nhau, anh Hùng Cường có cho biết là anh ra đi cũng nhiều lần và cũng bị bà con hiểu lầm, vì anh bị bắt thời gian ngắn rồi được ra về sớm. Ngoài ra, còn có gia đình kịch sĩ Hoàng Long vừa mới đến.

Thời gian này, trên đảo nhỏ đã chứa hơn 10 ngàn người tỵ nạn đang chờ làm thủ tục, phân loại để định cư. Số người tỵ nạn được chia 3 thành phần: Ưu Tiên 1 (dạng có thân nhân ruột thịt bảo lãnh), Ưu Tiên 2 là nhân viên sở Mỹ, An Ninh, Tình Báo Quốc Phòng, Ưu Tiên 3 là quân nhân các cấp và các người dân không ai bảo lãnh.

Theo chương trình thì các người thuộc Ưu Tiên 3 thì phải qua gặp Cao Ủy Phái Đoàn Úc và Canada. Nếu họ từ chối không nhận cho vào định cư xứ họ, thì họ trả hồ sơ về cho phái đoàn Mỹ giải quyết (gọi là đi diện hốt rác).

Những ngày này, tôi gặp lại niên trưởng Trương Văn Đăng (K.12 - dạy Điện Kỹ Nghệ trong quân trường), Đặng Trọng Đính (K.15) và được biết bạn Huỳnh Phú Hữu, Nguyễn Văn Tràng vừa rời đảo đi định cư.

Nghệ Sĩ Hùng Cường vì thuộc diện Ưu Tiên 3, nên phải qua cuộc phỏng vấn với viên chức Úc và Canada. Ngày hôm đó, ông ngồi và được phỏng vấn, và liền được Úc nhận ngay. Ông sợ quá và cầu xin cho được qua Mỹ. Viên chức này ngạc nhiên và hỏi lý do gì ông từ chối định cư nơi xứ Úc, Hùng Cường trả lời là vì ông là Nghệ Sĩ Tân Cổ Nhạc, mà xứ Úc quá ít dân Việt, khó làm việc.

Lúc này, mấy cô thông dịch viên có lên tiếng là ông này đúng là danh ca số 1, ngoài ra bên ngoài phòng, bà con khá đông chờ đến phiên phỏng vấn, họ vỗ tay và gọi tên ông. Viên chức này mới tỏ ý là không tin và muốn được nghe ông ca trình diễn. liền ra lệnh giấy tờ, hồ sơ dẹp sang bàn kế, và cho đặt 1 ghế lên. Ông Danh Ca vui vẻ bước ngay lên và trình bày liền bản nhạc: “Em Oi Chiều Nay 100 Phần Trăm”. Tay chân, thân mình ông diễn xuất

theo lời nhạc, với giọng ca Tenor, vang rền. Viên chức và bà con đồng bào vỗ tay quá xá. Ông viên chức bắt tay và tỏ ý khen ngợi và đồng ý đóng lên cái dấu mộc XỬ trên hồ sơ để chuyển hồ sơ qua quốc gia khác.

Thời gian sau là ông rời đảo định cư tại Hoa Kỳ.

Võ Hạnh
Khoá 19/NT

